

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. V. Camillus à Deo ad veram sui cognitionem adducitur: & incipit
peccatorum suorum agere pœnitentiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

CAPVT V.

Camillus à Deo ad veram sui cognitionem adducitur : & incipit peccatorum suorum agere pœnitentiam.

TEnuit aliquamdiu Camillus istud quamuis vile & multis obnoxium ludibriis ministerium : sed tam longè à Domino Deo diuisus, vt nec voti sui, nec boni cuiusquam propositi meminisset : quin etiam à sanctis cogitationibus adeò alienus, vt cum miserè vestitus esset, frigusque ingens ea hieme pateretur, & Patres Capuccini eius sortem miserati aliquid panni offerrent coloris fusci (quali & ipsi vtuntur) vt vestem sibi inde conficeret, ipse veritus, ne hoc illi ea de causa facerent, vt sensim ac suauiter illum ad suum Ordinem pellicerent, diu admittete recusauit : donec tandem frigoris vi coactus præter voluntatem suam admisit. Denique non alio consilio hætenus ad illam adhæsit fabricam, nisi vt nummos aliquot aureos ad transigendam brumæ asperitatem colligeret : post autem ad vomitum rediret, hoc est, ad lusum, & ad bellum, si qua fortè spes eius gerendi ostenderetur. verum enim uerò Dei Opt. Max. longè aliud consilium fuit: quandoquidem non priùs ei permisit eam transi-

B 2

gere

gere hiemis tempestatem, quàm illum intrinsecus adoriretur, & tale actam altum eius animæ vulnus infligeret; vt deinceps, quoad vita superesset, eius memoria atque vestigium animo numquam excideret. Quippe iam tempus illud aderat, quo ipsum diuina Maiestas ad sui cognitionem vocare destinauerat: vt præclara deinceps atque admiranda per eum facta designaret. Euenit ergo, vt ad S. Ioannis castellum duodecim milliaribus distans à Manfredonia, ad quamdam eleëmosynam corrogandam (ea erat certa vini copia) mitteretur. Quo itinere confecto, & negotio feliciter peracto, cùm incumbente vespera, à Patribus Capuccinis illius Cõuentus dimitteretur, ecce ipsorum Guardianus Frater Angelus nomine (qui reuera bonus illi fuit Angelus) eum sub quamdam domesticæ vitis pergulam abductum benignè affatur: monitis spiritualibus erudit: ante omnia ad diligentem peccatorum fugam cohortatur. Quam in rem multa quoque aduersus prauas cogitationes adiumenta suggerit: vnum inter alia, vt ingruente quæpiam fœda tentatione cõfestim ac sine mora eam repellat: & dæmonem consputando, nihilique pendendo, acriter refutet. Camillus igitur hac munitus exhortatione, & postulatis eiusdè P. Capuccini ad Deum precationi

tion
verf
afin
clite
ho
insta
litur
rior
mor
tiffi
tu,
con
vnd
criti
vlt
ram
sup
cum
vbe
pit a
inter
infe
nou
toti
freq
nati
igno
quod
dulg
tion

tionibus, postridie manè, Manfredoniam
 versus, iter repetiit. Per viam autem, cum ipse
 a sino insidens inter duos vini vtres (qui binis
 clitellis inerant) super Patris Guardiani ex-
 hortatione meditabundus procederet, ecce
 instar alterius Pauli subito diuinitus percel-
 litur, & quidem cum tanto radio lucis inte-
 rioris, miserandum vite sue statum ipsi com-
 monstrantis, vt mox consequente vehemen-
 tissimo admissorum à se peccatorum plora-
 tu, cor ipsum nimia doloris violentia sibi
 contritum, confractumque intus crederet.
 vnde, cum pre ista, quam in se sentiebat, con-
 tritione & commotione cordis, non quiret
 vltra a sino insidere; velut diuina luce in ter-
 ram prostratus media via descendit, ibique
 super saxo quodam, flexis genibus, insolito
 cum dolore & lacrymis (quæ illi ex oculis
 vbertim defluebant) transactam vitam cœ-
 pit amarè plangere, & verbis multo singultu
 interruptis dicere: *Ah me miserum! ah me
 infelicem! cur Dominum meum antè non cog-
 noui? cur ad eius vocationem surdis auribus
 toties steti? cur diuinam eius bonitatem tam
 frequenter offendi? ô quanto satius fuisset, si
 natus in mundo non essem! Ignosce Domine,
 ignosce huic magno peccatori, & spatium ali-
 quod peragenda vere pœnitentiæ benignus in-
 dulge.* His atque eiusmodi vocibus miserri-

uiam animæ suæ vicem insolabiliter deplo-
 rans, à feriendo validissimis pugnis pectore
 non desistebat, ne oculos quidem in cælum
 attollere ausus. Tantus scilicet pudor vultum
 eius occupabat, & tanta animum confusio in
 sui status respectione obruebat! In isto autem
 planctu, flexis adhuc humi genibus, post
 actas diuinæ bonitati, quantas potuit, gratias,
 quòd illum tanta cum patientia & longani-
 mitate ad id vsque tempus sustinisset, tri-
 firmissimè proposuit: nempe numquam
 Deum amplius offendere, asperam pœnit-
 tentiam agere, & ante omnia Capuccino-
 rum Ordinem, quàm primùm liceret, intra-
 re: illa idem verba repetens: *Nihil mihi
 cum mundo: nihil mihi cum mundo.* Ex qua
 die (hoc est, ex secūda Februarij anno 1575.
 qui erat annus Iubilei, & tertius Pontificis
 Gregorij XIII. feria quarta, die solemnissi-
 mo Purificationis B. MARIÆ semper Virgi-
 nis, anno vigesimoquinto ætatis suæ) ex qua
 inquam die, ad extremum vitæ suæ tempus
 non meminit, neque per Dei gratiam sibi
 conscius vnquam fuit, vllum se lethiferum
 peccatum (quod quidem cognoscere potue-
 rit) commisisse. Tantum scilicet diuina Ma-
 iestas simul cum dono illo cælesti iam ante
 dicto, peccati odium illi immiserat: vt solitus
 esset dicere, passurum se potius millies in
 frustis

frusta disseccari, quàm vt vnum peccatum non modò mortale, sed etiam leue sciens prudensque committeret. Quam diem in posterum semper ob tam insignis doni memoriam celebrauit, & maxima deuotione prosecutus, diem conuersionis suæ appellauit. Hoc igitur pacto, sanctissimæ Virginis interuentu, in suarum lacrymarum balneo expiatus, ad cœptum iter peragendum Manfredoniam versus se retulit; tam fixum animo tenens Patrum Capuccinorum suscipere habitum, vt si vestem cuiuspiam ipsorum in via inuenisset, eam se sine mora & absque vlla Fratrum facultate induturum fuisse affirmaret. Quare Manfredoniam cum attigisset, remque omnem multis cum lacrymis, fixisque in terra genibus Guardiano enarrasset, tum ab illo maximoperè expetiit, vt sibi habitum Religiosum daret, atque ex illa hora in omne tempus in vilissimum atque cunctorum Fratrum mancipium se obtulit. Qua demissione ille obstupefactus, & hanc esse mutationem dexteræ Excelsi minimè dubitans, eum in præsentia solatus est, promisitque se effecturum in aduentu F. à Monteflore, vt voti sui fieret compos. Hac pollicitatione contentus cœpit ex illo die studiosius Ecclesiæ Sacramenta frequentare, & vitam in poenitentia austeram ducere: ita vt

24 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
quotidianum exercitium illi esset, pristinam
vitam medullitus deflere, & peccata antehac
commissa amarè plangere. Tum etiam bo-
na proposita renouauit, atque idemtidem in
memoriam reuocare studuit illam Domini
sui erga se benignitatem, qua illum ad pœni-
tentiam tamdiu expectasset, neque tantis in-
periculis (quæ ab eo longissimè seiunctus
crebrò incurrerat) vitam abrupisset. Implens
deinde aërem frequentibus sancti amoris su-
spiriis, sese quodammodò exhauriebat, &
quasi totum in Dei laudibus & gratiarum
actionibus, de tam immensis in se beneficiis
consumebat. His ergo aliisq̃ue similibus piis
commentationibus & exercitiis sollicitè ya-
cans, noua quotidie succensis piorum desi-
deriorum flammis fomenta suggerebat; nec
vniquam à vilioribus & abiectioribus sui
Conuentus ministeriis, quà domum verren-
do, quà patinas eluendo, quà terram fodien-
do desisteat. Noctu etiam ad matutinas
horas vnà cum Fratribus consurgebat, &
meditationi insistebat: corpus quoque, haud
secus quàm illi, flagris perdomabat: quin &
ieiunia perinde atque ipsi non alia modò, sed
etiam quadragenarium integrè atque exactè
obseruabat: quod ipse quidem hæctenus
numquam fecerat, cum & vix, quidnam es-
set ieiunium, cognosceret. Eius ergo nonnulla
captus

captus miseratione Guardianus non raro commonebat, uti caueret, ne inter tantos diurnos labores corpus suum nimia poenitentiae & afflictionis assiduitate conficeret. Cui ipse respondere solitus erat: *Si vosmetipsi, quamuis senes & inualidi, haec ipsa facitis & patimini, cur ego, qui iuuenis sum & validus, non peraequè faciam & patiar?*

CAPVT VI.

Camillus bis fit Capuccinus: & ob tibiae vulnus bis ab Ordine dimittitur.

DVM in suscepto rigidae poenitentiae instituto constanter pergit Camillus, accessit Manfredoniam laudatus supra Pater Frater à Monteflore, qui de illius vitâ moribusque plenè edoctus in Religionem admisit: Clericorum sorti destinavit: habitum suscipere iussit: Truentum denique ponendo ibi tirocinio ablegavit, quò quidem cum tenderet, visus est sanctus Angelus illum, quasi alterum Tobiam iuniorem, comitatus esse & conseruasse. Nam cum ad dictam urbem habitus sumendi gratia mirè alacer hilarisque proficisceretur; ecce ad vesperam occurrit ei flumen transuadandum: vadi autem aequè & periculi ignarus intrauit quidem, ut pedibus praeteriret, sed necdum amnem medium

B s attige-